

Petr Kachna – cestování s dětmi

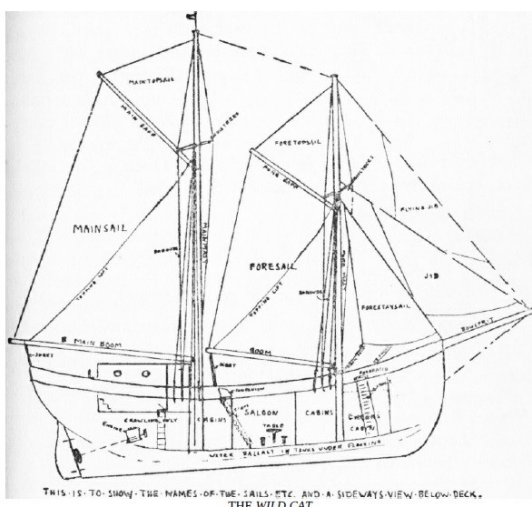
Jon Tucker

Mnozí čtenáři považují Petra Kachnu za čistou fantazii nezasluhující si přiřazení k ostatním deseti knihám¹ ze série o Vlaštovkách, Amazonkách a jejich přátelích, která obsahují „důvěryhodná“ dobrodružství. Již od dětství jsem byl uchvácený skutečným realismem většiny těchto knih. Ransomovy knihy velkoryse přehlížejí komplikace, které přináší zameškaná školní docházka, obavy rodičů o své potomky a byrokratické překážky, nacházíme zde však autorovy zkušenosti s cestováním a schopnost vyvolávat v čtenáři představy.

Ti z nás, kteří strávili mnoho hlídek pod plachtami, těžko najdou pasáž, která by překonala dojmy kapitána Johna při první hlídce u kormidla.

Konečně se na východní obloze objevilo slabounké světlo. Když se John podíval k severu, viděl zase, kde končí moře a začíná země. Voda už nebyla černá, ale temně šedá. Ze tmy se vynořovaly bílé hřebeny vln a ještě dlouho před tím, než bylo vidět vlny, které je nesly, svítily bílou pěnou².

Svou námořní kariéru jsem začal jako mladík v době čelenů, olovníc a kormidlování podle kompasu, papírových map a sextantu. Podnikali jsme noční plavby bez rádia či záchranných ostrůvků a naším záchranným pásem byla jednoduše dračí smyčka uvázaná kolem pasu. *Divoká kočka* mě inspirovala a strávil jsem nekonečné hodiny navrhováním vlastního 65 stopového škuneru s gaflovým oplachtěním. Když jsem přestal být -náctiletým a ujasnil jsem si finanční možnosti, spokojili jsme se s mou zrzavou mladou manželkou Barbarou místo toho se stavbou 46 stopového gaflového keče (*New Zealand Maid*).

Divoká kočka (kresba AR)

New Zealand Maid

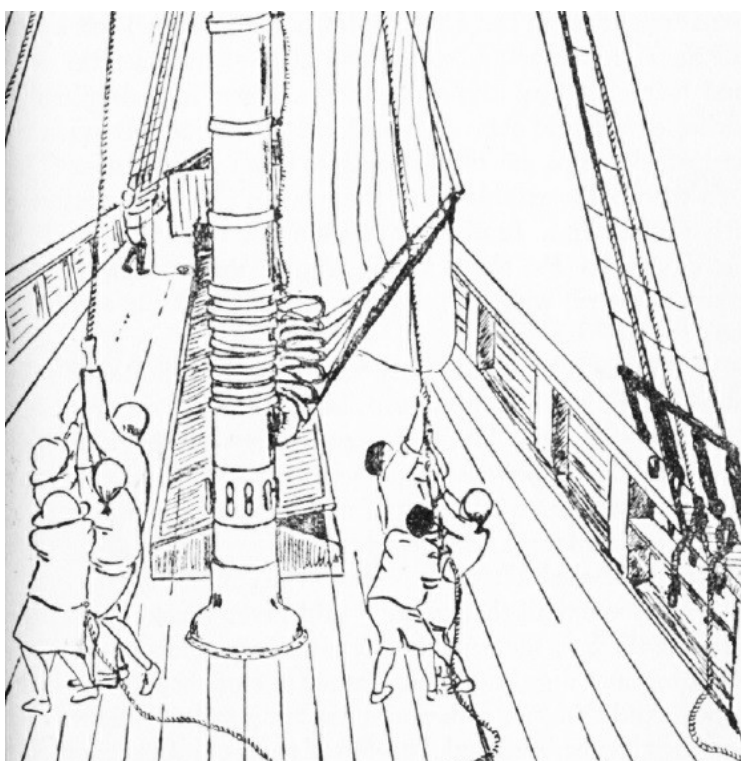
Mám podezření, že mnoho nadšených ctitelů A. Ransoma netuší o množství dětí, které se v posledních desetiletích plaví po oceánech. Zde v nejsevernější marině Nového Zélandu (Opua), kde je náš keč právě vyvázaný, je každé léto vidět doslova stovky zahraničních plachetnic, které se sem sjíždějí, aby v relativním bezpečí přečkaly období pacifických hurikánů. Záliv je plný dětského smíchu. Tucty mezinárodních jachtařských rodin se zde znovu setkávají pro letní zábavu v přátelském prostředí.

¹ Autor zjevně k „důvěryhodným“ nepočítá *Slečnu Lee*, která je opravdu čistě fantastická (pozn. překl.)

² Překlad Zora Wolfová.

Našich pět chlapců vyrůstalo jachtařským životním stylem. Na řízení lodi se podíleli daleko víc než kapitáni Nancy a John a první důstojníci Zuzana a Peggy. Kromě toho pomáhali zajišťovat další povinnosti nezbytné pro hladký průběh cestovatelského života. Pro dva dospělé (bez autopilota) je střídavé držení hlídek za trest. Na palubě 65 stopového škuneru, kde je nutné nastavovat plachty, to bez nadšené posádky není možné. Mám milou vzpomínku na třídní oceánský závod k Chathamovým ostrovům v r. 1990 na naší *New Zealand Maid*. Nadšení chlapci drželi hlídky a byli schopní samostatně nastavovat až 11 plachet současně. Od deseti let se od našich mladých očekávalo, že budou držet alespoň jednu hlídku u kormidla denně.

Když se znovu ponořím do Petra Kachny, těší mě drobné detaily zacházení s plachtami a navigace, které jsou mnohdy podobné těm, které zažíváme na palubě *New Zealand Maid*. Nepochybně hlavní stěžej *Divoké kočky* je umístěný více méně podobně jako náš bezan a vztyčování plachet vyžaduje také tahání za zdviže vidlice gaflly a kosatek i vrcholových plachet.

Práce u zdviží na palubě *Divoké kočky*

Dan na upínačkách

Když byli naši chlapci ve věku V+A, také museli počítat záblesky majáků a zakreslovat polohu na papírovou mapu, stejně jako to s kapitánem Flintem dělali Nancy a John, když v kapitole VIII míjeli majákové lodě. Snadno si dokážeme představit Ransoma na palubě *Nancy Blackett* se stopkami v ruce, jak při plavbě Kanálem La Manche kontroluje časování záblesků majákových lodí East Goodwin a South Foreland stejně jako červená a zelená boční světla blížících se plavidel.

Ransome se vyhnul „špinavé práci“ s používáním lodního záchodu, ačkoli dohlížel, aby se mladá posádka udržovala v čistotě stejně, jako to my očekáváme od svých chlapců, jak je vidět na následujících obrázcích.

Ranní mytí na *Divoké kočce*a na *New Zealand Maid*

Ransome zjevně dělal „domácí úkoly“ pečlivě. Cesta *Divoké kočky* sleduje trasu většiny cestovatelů na západ do Atlantiku. Urazí 1500 námořních mil jižně napříč Biskajským zálivem až ke Kanárským ostrovům a pak pokračuje 2600 námořních mil západně hnaná pasáty až do Karibiku. Tři z mých vnuků podnikli tuto cestu v padesátistopové šalupě našeho syna Joshe těsně před vypuknutím covidové epidemie. Je to pro *Divokou kočku* působivá cesta, kterou urazí bez zastávky. Ransome úmyslně neuvádí mnoho údajů o denně uražených vzdálenostech. Vzdálenosti odpovídá, že cesta mohla zabrat necelé čtyři týdny. Nejdellší doba bez země na dohled na palubě *New Zealand Maid* byla pět týdnů a jako pro většinu plachtících dětí byly školní práce součástí cesty.

Vnuk Bradley Tucker u ostrova Los Perlos v Panamském zálivu

Krabí ostrov na obzoru

Krabí ostrov zblízka

Většina dnešních cestujících rodin stejně jako naši synové a vnuci využívá možnost dálkového studia. Dnes to usnadňuje rozšíření autopilotů, které osvobozuje rodiče i děti od „tyranie“ kormidlování, a nakonec i satelitní internet. Přesto je i dnes stále rozšířené domácí učení podobně jako na palubě *Divoké kočky*. Pro učení se využívá i příležitostné řešení problémů podle

toho, jaké se zrovna vyskytnou. Nancy a John se zabývali astronomickou navigací, Zuzana a Peggy přepočítávaly ubývající zásoby potravin a pitné vody. Všichni mladí členové posádky těžili ze znalostí svých mentorů Petra Kachny a mladého Billa a zdokonalovali se v námořnické praxi. A samozřejmě byla během cesty spousta příležitostí k pozorování přírody – počasí, ryb a ptáků. Jejich zážitky byly velmi podobné těm, které měli cestující děti v nedávné minulosti. Naším synům pomáhala i obsažná loďní knihovna.

*New Zealand Maid*³ kotví u břehu Krabího ostrova

Exotické destinace jako Ostrov krabů nejsou tak fantastické, jak by se někteří čtenáři mohli domnívat. Naše děti a vnoučata si užili potěšení loupání kokosových ořechů a lovu na karibské kraby stejně jako Ransomovi literární hrdinové.

Pro mě a mou rodinu je Petr Kachna daleko spíš realita než čirá fantazie.

Článek byl přeložený a publikovaný s laskavým svolením autora i redakce časopisu Signals, pro který byl původně napsaný (leden – duben 2022). Připomínáme jím téměř neuvěřitelné výročí Petra Kachny - poprvé vyšel už před devadesáti léty.

čfk

---

3 *New Zealand Maid* si Tuckerovi stavěli vlastnoručně